

A dicsőítésben rejlő erő

**FÜLÖP
METROPOLITA**

Tudunk kérni, bűnbánatot tartani, hálát adni, és dicsőíteni. Bár, a sorrendet az utóbbival kellene kezdeni. A dicsőítésnek kell elsőbbséget adnunk minden Istenhez fordulásunkban. Minthogy teljesen önzetlen, ezért ez az imádság legtisztább módja. A többi háromban valamiképpen érdekelt vagyok én magam is, a dicsőítés azonban egyedül önmagáért van, pontosabban egyedül azért, akit illet. A tiszta szeretetet fejezi ki. Az érdek nélküli önzetlenséget, amelyet minden mozdulatunkban meg kellene élnünk. Amikor dicsőítünk, akkor legtisztább az Isten-kapcsolatunk is. Ekkor állunk legközelebb ahhoz, amit el kellene érnünk. A dicsőítésben vagyunk leginkább olyan emberek, mint amelyet Isten a teremtésben elgondolt és meg is alkotott: önzés, földre húzó érdekek és egyéni törekvések nélküli, tiszta létező, szabad személyek. A dicsőítésben vagyunk legközelebb a paradicsomi állapothoz, de még inkább ahhoz a megváltottságunkhoz, amit Krisztus föltámadása hozott el nekünk.

Ezért olyan fölemelő bekapcsolódni az egyház Isten-dicsőítésébe. Egyedül ugyanis nagyon nehéz, hamar belefárad az ember, hamar elveszti egyéni lelkesedését, elfogynak a szavak, kapaszkodó nélkül marad az ima. Közösségben ez egészen másként van. Akkor egymástól vesszük át a szót, egymástól tanulunk, egymást biztatjuk, hogy bele ne fáradjunk. Az egyház imája ilyen: a szentek, sőt az angyali seregek is bekapcsolódnak, csak hagyni kell, hogy magukkal ragadjanak minket a tiszta Isten-dicsőítésben.

A föltámadás ünneplése azért is olyan sodró erejű, magával ragadó, szívet-lelket átjáró, mert nem áll másból, mint ebből a tiszta Isten-dicsőítésből. Ha hideg fejjel végigolvassuk Damaszkuszi Szent János művét, a Föltámadási kánont, akkor azt találjuk, hogy magából a szövegből nem tanulunk meg semmi újat, csak újra és újra körbejárja az egyetlen tény: hogy Krisztus föltámadt. „Világosodjunk fel, népek, mert a halálból az életre átvitt minket Krisztus Istenünk! Jeretek, igyunk új italt, (...) a Krisztus sírjából csörgedező! Keljünk fel kora hajnalban, és hozzunk (...) magasztaló éneket az Úrnak! Ez ama jeles és szent nap, (...) melyen áldjuk Krisztust örökké! Tündökölj, tündökölj, mennyei Jeruzsálem!”

HÚSVÉT HAJNALÁN VAGYUNK LEGKÖZELEBB AZ ÜDVÖSSÉGÜNKHÖZ. EKKOR TUDUNK LEGTISZTÁBB SZÍVVEL IMÁDKOZNI. EKKOR NYÍLIK MEG AZ ÉRTELMÜNK ARRRA, HOGY MIÉRT IS ÉLÜNK, HOGY AZ ÉLETÜNK NEM MÁS, MINT EZ A TISZTA ÖRÖM. EZ VÁR RÁNK, EZ A VÉGTELEN BOLDOGSÁG, DE NEMCSAK ODAÁT, HANEM MÁR ITT, A FÖLDI ÉLETÜNKBEN IS. EZÉRT AZ ÉDES MEGTAPASZTALÁSÉRT, EZÉRT SZERETJÜK ANNYIRA HÚSVÉT ÜNNEPÉT!